

CRÒNIQUES DES DE MENORCA. VELO-BICI.CAT 2019

Dimecres, 1 de maig.

Acabem de passar dues etapes seguides amb nit inclosa i és hora de recapitular del que ha passat aquests dos dies (i aquesta nit).

Vam començar ahir dimarts com sempre a l'institut amb la presentació de la ruta. Els temes tractats van ser:

- Sectors productius de Menorca. El turisme
- Flora i fauna de Menorca.
- Barrancs del sud de Menorca
- Jocs populars de Menorca.

Com sempre ho van fer molt bé.

Ahir la ruta va començar amb una mica d'incertesa meteorològica. Ningú no sabia exactament quin temps faria al llarg del dia. Tan prest teníem fred com calor i els núvols sobre Ciutadella no feien preveure res de bo. Així que vam sortir ben abrigats acompanyat altre cop per la policia.

El primer tram del camí era una carretera secundària asfaltada que ens portaria fins a Cala Galdana. Tenia tendència a pujar encara que no ho semblés i d'aquesta manera i amb un plugim a l'últim moment vam baixar a dita cala amb les forces i la moral intactes. El grup només va patir una baixa per indisposició. El millor encara havia d'arribar i els cotxes de suport-infermeria portaven ja tres ciclistes.

A cala Galdana vam esmorzar i amb forces renovades vam anar a buscar el famós camí de Cavalls (és un GR que volta l'illa de Menorca). A partir d'aquest moment van començar les dificultats per alguns i delícies per als altres. Hi ha d'haver de tot en aquest món.

Primera parada per reagrupar, Cala Mitjana, molt xula, cap comentari sobre si es podien banyar ni res, el temps encara no acompanyava.

Segona parada (sense comptar les entremitges) Cala Trebalúger. Pel camí que hi anàvem nosaltres s'hi accedeix per una baixada empinada i molt poc ciclable, això vol dir que tots a peu. Algun valent va baixar sobre la bicicleta amb el permís de l'autoritat competent i perquè anava situat entre els primers. Els altres vam baixar tots a peu.

Trebalúger és una platja a la que només s'hi pot arribar a peu, en bicicleta o en barca, cosa que la fa molt atractiva a l'estiu per la poca afluència de gent, totalment recomanable.

Durant la baixada a Trebalúger es van començar a sentir els primers renecs per part d'alguns membres de l'expedició. *Que si Això és molt difícil, o bé això és impossible , o millor encara per què ens porteu per aquí? No hi ha un camí més fàcil?*

Un cop tots a la platja es va decidir de seguir un tros més de ruta fins arribar a cala Fustam perquè estaríem més a recés del vent i podríem dinar i descansar millor. Aquesta decisió no va ser acollida amb entusiasme per part d'aquells que més patien però va ser irrevocable. El problema va ser una super pujada pedregosa mal xirgada que ens esperava just deixar la platja. Va costar molt de pujar (gairebé tots a peu) però estàvem molt a prop de Cala Fustam. Aquí si, vam parar a descansar, dinar i qui vogueés banyar-se, endavant. s'ha de dir que només quatre valentes van aprofitar el moment. El temps no acabava d'acompanyar. La resta què feien? Doncs uns quants fer lluita lliure sobre la catifa de posidonia, uns altres dissenyar l'estratègia de la nit al camping, altres tirar pedres a mar. Tots tenien alguna cosa a fer fins que. *Va, recollim i marxem!*

Això del recollir els hi costa una mica, sobretot les deixalles. Objectes personals també se'n troben, bidons d'aigua, cascs, guants, aquest cop fins i tot uns calçotets que, un dia després, encara no sabem de qui són.

Següent parada cala Escorxada. Aquí fem foto i prou. No serà la foto oficial del velobici 2019 perquè hi falta gent, els de l'infermeria. Estem en una zona inaccessible per als cotxes.

Les forces començaven a minvar entre un sector important de l'expedició, l'aigua començava a escassejar i el cansament feia males passades en l'humor dels nostres esforçats ciclistes. Molts sospiraven el cotxe i l'aquari que hi havia a dins.

Amb alguna dificultat vam arribar a Binigaus, una platja enganxada a Cala Tomàs on ens esperava el cotxe (i l'igua i els aquarius), això va refer els ànims de molts i després d'un recorregut molt agradable arran de mar vam arribar fins al desitjat cotxe, més que al cotxe, al seu contingut.

Un cop apaivagada la set i la gana vam rempendre el camí fins a Son Bou amb pujada de penyal amb la bicicleta a coll inclosa i un recorregut pels prats de Son Bou amb alguna caiguda també inclosa.

Per caiguda del dia la que van protagonitzar tres dels nostres soferts expedicionaris just abans d'arribar a la nostra destinació del dia. Un dels tres va acabar a urgències de l'hospital de Maó, un altre ahir no tenia res però avui no podia portar la bicicleta de mal que tenia a l'espatlla i l'altre al caure es va espellofar les dues mans. No portava guants. Tots tres estan sans i estalvis i a dos d'ells us els tornarem dissabte ben contents.

La nit a camping ha estat plàcida i tranquil·la. Semblaven cansats però no ho estaven. Demà en parlarem.

Quim, Ignasi, Jordi i Edgar.